

Baróti Lajos (szül. *Kratochfill Lajos*, Barót, 1914. augusztus 19. – Budapest, 2005. december 23.) magyar labdarúgó, edző.

A magyar labdarúgó-válogatott volt szövetségi kapitánya, atyja Kratofil Dezső pedagógus, testvére Baróti Dezső irodalomtörténész. Unokája Váczi Eszter énekesnő (Jazz+Az).

Pályafutása

Játékosként

1928-ban kezdett futballozni a Szegedi AK (1936-tól Szeged FC) együttesében. Ebben a csapatban töltötte el majdnem teljes játékos-pályafutását. 1946-ban hagyta el Szegedet és a Győri ETO csapatában játszott két évig, ahol befejezte aktív pályafutását. 1941-ben bajnoki bronzérmes volt a Szegeddel. Játékosként 1939-ben és 1941-ben egy-egy alkalommal szerepelt a magyar labdarúgó-válogatottban. 1935-ben pedig a főiskolai világbajnok csapat tagja volt. Még aktív pályafutása alatt jogi tanulmányokat folytatott Szegeden, ahol 1940-ben abszolutóriumot szerzett.

Edzőként

A Testnevelési Főiskolán 1947-ben szerzett edzői, majd 1956-ban szakedzői diplomát. 1948-ban visszavonulása után vette át addigi csapatának, a Győri Vasas ETO edzéseit, majd 1952-ben a Budapesti Postás csapatánál dolgozott, ahonnan egy évvel később a Budapesti Vasas edzéseit. Első jelentősebb edzői sikereit evvel a klubbal érte el, amikor 1956-ban és 1957-ben megnyerte a Közép-európai Kupát, egyszer a magyar labdarúgó-bajnokságot és egyszer a Magyar Népköztársaság Kupáját. 1957-ben mesteredzői címet szerzett. Ugyanebben az évben a magyar labdarúgó-válogatott szövetségi kapitányává nevezték ki. Az 1966-ig tartó időszakban három világbajnokságon és egy Európa-bajnokságon (ahol bronzérmes szerzett) is részt vett, az 1964-es tokiói olimpián aranyérmes szerzett a válogatottal. 1958-ban és 1960-ban a Magyar Testnevelési és Sport Tanács (MTST) tagjának nevezték ki. 1963 decemberétől a Magyar Testnevelési és Sportszövetség országos tanácsának tagja lett. 1967-ben az Újpesti Dózsa vezetőedzőjévé nevezték ki, amellyel három alkalommal nyert bajnokságot. 1971-ben egy évig a perui labdarúgó-válogatott szövetségi kapitánya volt, majd 1972-ben visszatért régi klubjához, a Budapesti Vasashoz, amellyel újra sikerült megnyernie a Magyar Népköztársaság Kupát. 1975 és 1978 között újra a magyar labdarúgó-válogatott szövetségi kapitánya lett és

kvalifikálta a csapatot az 1978-as labdarúgó-világbajnokságra. 1979-ben rövid ideig az osztrák Wacker Innsbruck együttesének edzéseit vezette, majd 1980 és 1982 között a portugál Benfica Lissabon vezetőedzője volt. Ezután vonult vissza az edzőségtől.

1989-től a Magyar Labdarúgóedzők Testületének tiszteletbeli elnöke volt. 2000-ben az Európai Labdarúgó-szövetség életműdíjában, 2004-ben pedig Magyar Örökség Díjban részesült

A labdarúgó-világbajnokságok általános statisztikája szerint, mint edző ötöd magával, a világbajnokságokon legtöbbször - négyszer - részt vevő szakemberek (a német Sepp Herberger, az angol Walter Winterbottom, a német Helmut Schön és a francia Henri Michel) között tartják nyilván.